

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
18:06	17:42	16:41	תל אביב
18:11	17:46	16:40	ירושלים
18:03	17:39	16:39	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

התמסרות לזולת

פרשת השבוע נפתחת בתשובת בורא עולם למשה רבינו, על השאלה אותה הקשה בשלהי הפרשה הקודמת, 'למה הרעותה לעם הזה, למה זה שלחתי?' - משה רבינו נוכח כי שליחותו הראשונה לפרעה, לא רק שלא הועילה - אלא שהכבידה את העול על בני ישראל. עינוי ראות וכלות, והוא שואל את ה' למה הרע לעם היהודי, למה הורה לו ללכת לפרעה, ובכך נגרמו גזירות נוספות על העם היהודי האומלל.

מדברי חז"ל נלמד, כי שאלתו זו של משה רבינו לא התקבלה בעין יפה, בורא עולם לא מקבל את הטענות הללו. ונשאלת השאלה: למה? הלא זה בדיוק מה שנדרש ממנהיג גדול ורוחם, לבחון את מעשיו, לראות אם הועילו או הזיקו, ולכלכל את צעדיו בהתאם. מדוע טענתו זו אינה מתקבלת? מדוע הקדוש ברוך הוא בא בטרונאי למשה רבינו על שהעז לשאול את שאלותיו?! מה הטענה על שהקשה 'למה הרעותה לעם הזה', הלא זה אכן בדיוק מה שקרה בעקבות מעשיו?!

את התשובה לכך חושפים המפרשים בגילוי מסעיר. כל הבעיה היא במילה אחת בלבד. משה רבינו - כמנהיג ישראל, רשאי וצריך להתפלל לבורא, לפנות אליו ולבקש עזרתו לנוכח הכבדת עול הגלות על בני ישראל הנאנקים. אך הוא נקט במילה אחת, שהיא ורק היא הבעיה: הוא אמר למה 'הרעותה', הוא כינה את התוצאה בשם 'רע'.

וכאן הנקודה: ה' הטוב אינו מרע לאדם, אף פעם, בשום מצב. לא תמיד קל להבין, לפעמים מתעוררות שאלות, במצבים מסויימים גאות תמיהות, אבל על עובדת יסוד אחד אין חולק - שכל אלו אינם רע, אלא טוב שאיננו מבינים את הטוב שבו. בכל מה שנראה רע טמון טוב נסתר, בעומק מה שנראה רע חבויה טובה גדולה, אלא שאיננו יודעים להבחין בה.

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש ה"ישיבה המוסדות

צלם אלוקים

לכל אדם יש צלם קדוש וצריך לשמור עליו שלא יסור צלם האלוקים שלו מעליו

השתנה? אם הרבי מקבל אותו למה הניח לו לבכות כמעט שבוע?! אמר להם האדמו"ר, אני מקבל אנשים ולא בהמות, כתיב "אך בצלם יתהלך איש", אדם שיש לו צלם אלוקים החיות בורחות ממנו החיות ראות, כמו שאתונו של בלעם ראתה את המלאך ובלעם לא ראה. על אותו אדם לא היה צלם, הוא חטא והיה לו פרצוף של עכבר, עכברים אני לא מקבל. רק לאחר שבכה וקיבל עליו תשובה, תיקן וחזרה לו צלם אלוקים. אדם מחלל שבת אין לו צלם אדם, הוא יכול לנהוג במצדד, יש לו מרצדס אבל הנהג ארנב... אחד עלה לאוטובוס, ביקש שיוויד אותו בגן החיות, אמר לו היכן שתראה זה גן החיות. כשאני רואה חילוני, גם מיליאדרר, אני מרחם עליו, אין לו צלם אדם!

"אך בצלם יתהלך איש" - אדם צריך להיות בצלם אלוקים ולא לחטוא ולהיות צלם חיה. אמרתי פעם. האתון ענתה לבלעם ההסכן הסכנתי לעשות לך כה למה האתון לא אמרה לבלעם יש כאן מלאך... אלא שגם אתון יודעת כי סוד לא מגלים... תירוץ נוסף, האתון לא רצתה לבייש את בלעם שהיא רואה מה שהוא לא רואה. אי אפשר להגיע לדרגה זו, אלא באמצעות לימוד התורה והמוסר. התורה בונה את האדם, מייצעת לו מה לנהוג בכל אשר יפנה. כתוב בפסוק "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם וגו', ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה" שואלים הספרים הקדושים: לשם מה צריך לספר שכולם יצאו מלפני משה, ברור שאם יצאו - יצאו מלפניו, אומרים הספרים, אדם יצא מכדורגל, יוצא משם ואגרופיו באוויר, אדם מכה באגרוף רשע, שובר ומנתץ, אדם יוצא משיעור תורה, יוצא רציני שקול, וזה הפירוש בפסוק הם יצאו וראו עליהם שהם היו בשיעור תורה של משה רבינו, ראו אותם יוצאים רציניים ושקולים. התורה בונה את האדם, מייסרת אותו בן תורה הוא יצירה אחרת, באיזה הרגשה וסיפוק יוצאים מכאן. אין אושר בלי תורה, ואין חיים בלי תורה! כמו שאמרתי לא לחינם ישיבת אור דוד נמצאת באיזור תעשייה... בצד אחד מתקנים מכוניות, בצד שני בונים ארונות ופה בונים בני אדם, ושיבה היא כור היתוך לבני אדם, מכאן אתה נכנס זכוכית ויוצא יהלום, כאן אתה עובד על עצמך שאתה תהיה בן אדם ולא חיה. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

קב"ה אמר במעמד הר סיני, שהילדים ערבים עלינו, כמה צריכים אנו להתבונן בחינוך הילדים, להשקיע בהם, הם הערבים שלנו! מסופר על שני ילדים שהיו חברים טובים, סיימו את הלימודים ונפרדו דרכיהם, אחד מהם רצה ללמוד רפואה, לעשות קריירה, והשני אמר אני לא עוזב את התורה. הלך זה ללמוד רפואה בעיר הגדולה, והשני נכנס ליישיבה, שניהם עשו חיל בלימודיהם, הראשון נעשה פרופסור גדול בעיר הבירה, והשני נעשה רב חשוב ומפורסם, פיו מפיך מרגליות מלא וגדוש בחכמה אלוקית. יום אחד הזדמן הרופא המהולל לעיירה, וראה מודעות עם שם של חברו משכבר הימים, אמר אולי זה הוא אלך ואראה. הלך ושמע את הדרשה ונהנה לראות שאכן חברו הוא הדורש ופיו מתוק לחיכו.

לאחר הדרשה הלך אחר הרב לביתו, וביקש רשות להכנס, הרב הכניס אותו בכבוד ושאל אותו למבוקשו, אמר לו החבר אינך זוכר אותי? אני פלוני חברך הטוב מזמן זמנים. נזכר החכם ושמח מאד, באמצע שיחת המרעים אמר לו הרופא המהולל, הנה אתה זוכר, אמרתי לך, אמרתי לך שתבוא עימי במחיצתי ללמוד רפואה ולא שמעת, והנה תראה איזה בית יש לך, ארגזי עץ תחת כסאות, הכל ישן ובלוי, בוא לעיר הגדולה ואראה לך את הווילה המפוארת שלי...

אמר לו הרב, תירצת לי עכשיו קושיא שהיתה קשה לי היום בבוקר, רציני ליסוע הבוקר לירושלים היתה עגלה שבורה וסוסה זקנה, והמחיר היה יקר, והנה לפתע מגיע עגלון אחר ויש לו כרכרה מהודרת וסוסים אבירים ובמחיר יותר זול, כמובן עליתי עליו, ולמדתי בריכוז בעגלה המהודרת. באמצע הדרך אני מציין לעצמי שגם שאל הדרך הרבה יותר מהודרת, נופים שלא הכרתי, אני שואל את הנהג זו לא הדרך לירושלים שאני מכיר, הנהג אמר לי אנתנו נוסעים לחיפה... שאלתי את עצמי, אומר הרב לאורח שלו, מדוע סיבה לי ה' סיפור זה? כעת אני יודע, אמנם העגלה שלי פשוטה, אבל היא בכיוון הנכון, הבית שלך מפואר אבל אתה נוסע בכיוון ההפוך, לכיוון הגיהנום.

סיפרתי פעם, היה אדמו"ר גדול, ואנשים באו לקבל ממנו ברכות. הגיע עשיר גדול לקבל ברכה, אך האדמו"ר ציוה לא לקבל אותה, העשיר שמע זאת ובכה והתחנן להכנס, כך יום יומיים שלושה ארבעה ימים. ביום החמישי אמר הרבי להכניס אותו. לאחר שנכנס יוצא העיזו החסידיים ונכנסו לאדמו"ר ושאלו אותו, מה

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים אלפי טלמי צארי הפרשה! להצלחתכם אז עלינו לקדושת! התקשרו עכשיו: 05-04-205-01-01

לישיבת
יידן יהיה בת הדס יוסי בן חלן צורי בן רחל דיירה בת חוה

לישיבת
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ספיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה רושין בן דינה אלעד בן ענה אלדד בן ירדנה

לישיבת השבת
שלמה בן ג'ון סילג'ית בת חנה חן בן חיה שמעון בן יילנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

יותר מתוק מסוכריה

אדם לא יודע עד כמה כל מילה שהוא מוציא מפיו, וכל מעשה שהוא עושה, משפיע השפעה כבירה על חינוכם של ילדים רכים.

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א. בחור מבני ברק, למרבה הצער עזב את הישיבה, פרק כל עול, עזב את היהדות ועבר לגור יחד עם בן דודו החילוני בתל אביב. למרבה הצער הוא הלך מדחי לדחי, התדרדר ונפל והוא התארס עם בחורה לא יהודיה.

בן דודו החילוני, כעס עליו מאוד ושאל אותו איך הגעת לדרגה כזאת שפלה עד כדי כך, הגזמת, להתחתן עם גויה? חסר יהודיות? אתה עוזב את היהדות וכורת את הענף של דור ההמשך. אך לא היה עם מי לדבר, בן דודו לא הצליח לשכנעו לבטל את האירוסין.

בכל זאת הוא הצליח לשכנע אותו שמכיון שהוא עכשיו מתנתק מהעם היהודי וממשפחתו, לפחות שילך להוריו ויגיד להם בשיחה פנים מול פנים מה תכניותיו.

כאמור, הבחור השתכנע והזמין את עצמו לשבת אצל הוריו, אך לפי "התנאים שלו". להוריו המסכנים לא היתה ברירה, הבן רחמנא ליצלן מורד, אין מי יאמר לו מה תעשה ואין מי יאמר לו מה תפעל.

הוא הגיע בליל שבת ובילה אותו בעישון במרפסת, כל סיגרייה שהוא הדליק שרפה את לבבות הוריו. וביום השבת שוב בילה על המרפסת עם האיפון שלו. אביו ניסה לשכנעו לבוא להתפלל, אך הוא סירב בכל תוקף.

בשבת בצהריים אביו ניגש אליו והזמין אותו להצטרף אליו לשיעור של מרן ראש הישיבה הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל, השיעור מתקיים בביתו של הרב. בצעד מפתיע הבחור הסכים. הם הלכו לשיעור, ובגמר השיעור כל

משתתפי השיעור ניגשו לרב שטיינמן וברכו אותו בשבת שלום.

אביו של הבחור ניגש גם כן, יחד עם בנו, כדי לומר שבת שלום לרב. אביו הודיע לרב שטיינמן שלמרבה הצער בנו אינו שומר שבת.

הרב שטיינמן הביט בבחור ושאל: "כמה זמן אינך שומר שבת?"

הבחור ענה "שנתיים".

שאל הרב שטיינמן, "האם במשך הזמן הזה היו לך הרהורי תשובה?" ענה הבחור "כן, בערך ארבע פעמים".

הוסיף הרב שטיינמן לשאול: "ולמשך כמה זמן הרהרת בתשובה בכל אחת מהפעמים?"

ענה הבחור "בערך כעשר דקות".

אמר לו הרב שטיינמן, "אז יוצא שלמשך ארבעים דקות במשך השנתיים האחרונות, היית במצב של 'במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד', ועל כך אני מקנא בך. שיהיה לך שבת שלום".

הבחור הלך לבית הוריו, ובמוצאי שבת חזר לדירה של בן דודו. מילותיו של הרב שטיינמן לא נתנו לו מנוח, ליבו נצרב, התחילו לנצנץ בו הרהורי תשובה והרהור תשובה גרר עוד הרהור. הבחור עזב את הגויה - וחזר בתשובה שלמה.

עכשיו מגיע החלק המעניין שבסיפור. שאל אותו אביו, כעת לאחר שחזרת בתשובה שלמה, תגיד לי, הרי באותה שבת להתפלל לא רצית, סעודות השבת לא עניינו אותך, וכנ"ל גם לגבי זמירות שבת ודברי תורה. מה גרם לך ללכת לשיעורו של הרב שטיינמן?

הבחור השיב: "בוא ואספר לך מה גרם לי ללכת לשיעור. כשהייתי ילד בכיתה ד', בתלמוד התורה, הלכנו כל ילדי הכיתה להיבחן אצל הרב שטיינמן. המלמד אמר לרב שזו פעם ראשונה שהם מתחילים ללמוד גמרא, והוא ביקש שהרב יבחן אותם וישאל שאלות קלות. ואכן הרב שטיינמן שאל שאלות שכל ילד ידע, כל ילד שענה את תשובתו זכה לקבל סוכרייה מתוך קופסת הסוכריות של הרב.

כשהגיע תורי, הרב שאל אותי שאלה, אך לא ידעתי את התשובה. הרב שטיינמן שאל אותי עוד שאלה קלה יותר מהקודמת, וגם אותה לא ידעתי, ואז הרב שטיינמן שאל אותי את השאלה הכי קלה - איזה פרק אתם לומדים? וגם את השאלה הזאת לא ידעתי. כל הילדים ניגשו לרב ונפרדו ממנו לשלום ויצאו מהחדר של הרב ביראת כבוד, לכולם היתה סוכרייה ביד חוץ ממני. תוך כדי שהילדים יצאו ביראת כבוד, ביקש ממני הרב לגשת אליו. הוא אמר לי: "בתורה ובאידישקייט, אנחנו מקבלים שכר לפי המאמץ, לא לפי התוצאות. כל הילדים התאמצו לענות על שאלה אחת, ולכן קיבלו סוכרייה אחת, אבל אתה התאמצת לענות על שלוש שאלות, ולכן אתה תקבל שלוש סוכריות". ובחיוך, הושיט לי שלוש סוכריות...

אמר הילד, דע לך אבא, שלא היו סוכריות מתוקות בכל העולם יותר מהסוכריות האלה. ומה גרם לי אותו יחס? שאת הרב שטיינמן אהבתי, ולכן כאשר אמרת לי ללכת לשיעור של הרב שטיינמן, הסכמתי ללכת.

לעולם לא נוכל לדעת מה הכח של מילה אחת טובה והארת פנים לילד.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

"הוא הגיע בליל שבת ובילה אותו בעישון במרפסת, כל סיגרייה שרפה את לב הוריו..."

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריכם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:
03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות שבת

שאלה: מהו המקור למנהג שהקהל מורים באצבע או בזרת בזמן הגבחה ספר תורה?

עצם המנהג של הגבחה ספר תורה הביאוהו חכמי הסבוראים (החכמים שהיו דור אחרי האמוראים שכתבו את הגמרא) במסכת סופרים (פ"ד ה"ד) ושם כתוב, גולל ספר תורה עד שלשה דפין ומגביהו ומראה פני כתיבתו לעם העומדין לימינו ולשמאלו ומחזירו לפניו ולאחריו, שמצוה לכל האנשים ולנשים לראות הכתב ולכרוע ולומר (דברים ד מד) "וזאת התורה אשר שם משה וגו'" וכו'. (שלחן ערוך סי' קלד ס"ב). ולהאנשים עדיף להשתדל לעמוד קרוב שיוכלו לראות האותיות, וכמו שהביאו האחרונים מהאר"י ז"ל, שהרואה האותיות עד שיוכל לקרותם מגיע אליו אור גדול של קדושה.

ונמצא ששם לא הזכיר המנהג להראות באצבע כנגד ספר התורה, ברם מנהג זה מובא אצל חכמי ספרד לפני כ-200 שנה והביאו סמך לזה ממדרש רבה (שיר השרים) שכתוב כיוצא בזה. ויש מהאשכנזים שנהגו להראות בזרת וכתבו גאוני דורנו שהוא על שם, (ישעיה מ יב), וְשָׁמַיִם בְּזָרְתָּ תִּפְּן. ולענין המנהג שיש שמנשקים לאחר מכן את האצבע או הציצית הכרוכה על האצבע, הראשל"צ רבינו יצחק יוסף שליט"א הביא סמוכים לזה מהשל"ה הקדוש ועוד.

להלכה, נוהגים בעת הוצאת ספר התורה, להראות באצבע כנגד הספר תורה ולנשק אצבעות היה. ואם לובש טלית גדול יראה בידו כלפי הספר תורה וינשק הציציות. (שנאמר גבי ציצית (במדבר טו) "וראייתם אותו וזכרתם את כל מצות ה'". ובעת קריאה בס"ת דבר בעתו להעלות בזכרונו את כל מצות ה'"). ילקוט יוסף (סי' קלה ס"ט)

שאלה: אדם המתפלל ערבית מבעוד יום וכן המברך ברכת המזון של סעודה שלישית אחר שקיעת החמה, האם ברכות אלו עולים לו למאה ברכות?

מצות מאה ברכות מצוה חשובה עד מאד, וכתבו חכמי המקובלים מהראשונים, שהוא להגן על-98 הקללות הכתובים במשנה תורה (דברים כח), ועוד שתיים שנרמזות בפסוק גם כל "חלי" וכל "מכה" וכו'.

וכתבו גדולי האחרונים ע"פ הראשונים, שמשא רבינו עליו השלום, ראה שישראל נתייראו מאד מהתוכחות (הקללות) תקן להם מאה ברכות להינצל ושכחום, וכאשר דוד ע"ה ראה שהיו מתים ק' בכל יום, חזר ותקנם, שהם מצילים ממאה תוכחות, וכמו שכתבו חכמינו ז"ל (מדרש רבה, בראשית פרשה כא פיסקא ו), דוד המלך עליו השלום תיקן מאה ברכות כמו שכתוב (שמואל ב-כג, א), נאם הגבר אשר הוקם על וע"ל בגימטריא מאה. כי בכל יום היו מתים מאה נפשות מישראל ולא היו יודעים על מה, עד שחקר דוד המלך והבין ברוח הקודש ותקן להם לישראל מאה ברכות, ונעצרה המגפה. ואח"כ שכחום, וחזרו חכמי הגמרא ותקנום, שהיה רבי מאיר אומר (מנחות מג): חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, שנאמר (דברים יב) "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך". אל תקרי מה אלא מאה. והובא בשלחן ערוך (סימן מז סעיף ג).

ומוכח מהגמרא והפוסקים שמנין מאה הברכות הוא מערב עד ערב, שאצלינו לעולם היום הולך אחר הלילה שלפניו, וכמו שכתוב: "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", ונאמר: "מערב עד ערב תשבתו שבתכם".

וכתב מרן הרב עובדיה זיע"א, שהמאריך בסעודה שלישית עד לאחר צאת הכוכבים, כל הברכות שבתוך הסעודה, וכן ברכת המזון שלה, הכל עולה לחשבון מאה ברכות, שמכיון שיש מצוה להוסיף מחול על הקודש, הכל נמשך אחר יום השבת. שהרי תוספת שבת נמשכת עד שיתפלל מעריב או שיעשה מלאכה. וכיון שמאה ברכות היא תקנת חכמים, ויש מצוה להוסיף מחול על הקודש, מסתבר שהם תקנו כן על דעת שהתוספת שבת תחשב לחלק מיום השבת. וכן המתפלל ערבית של ליל שבת מבעוד יום אחר פלג המנחה, כיון שקיבל שבת מבעוד יום, תפלת ערבית נחשבת מכלל מאה ברכות.

להלכה: חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום. ואת חשבון המאה ברכות מונים מערב ועד ערב. ואם קיבל שבת מבעוד יום, תפלת ערבית קידוש וברכת המזון עולים לו למנין מאה ברכות של שבת. וכן אם המשיך בסעודה שלישית לאחר חשכה, ומברך על פירות בסוף הסעודה, וכן ברכת המזון, עולים לו למנין מאה ברכות של שבת. (ילקוט יוסף סי' רצ"ח)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

להשיג את הבלתי קיים

קשה יותר הוא מצבם של המנסים למצוא את הקו החד והברור במקום שהוא כלל אינו קיים, וכן של המחפשים את השלמות במקום שהיא בלתי אפשרית. הם משולים למי שמתאמץ ועובד קשה כדי להגיע למספר הגדול ביותר, אף שלא קיימת אפשרות כזו, כי הרי על כל מספר, גדול ככל שיהיה, אפשר להוסיף עוד אחד. מי שמתאמץ להשיג את השלימות דומה למי שמנסה לנשק את קצה אפו – לא משנה מה הוא יעשה, אף אם הוא ינסה להיות זריז ומהיר ביותר ויתאמץ עוד ועוד, הוא לא ישיג את המטרה, כי היא פשוט בלתי אפשרית. על כגון דא אמרו חכמינו ז"ל: "לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין להבטל ממנה", (אבות ב טז).

אנשים אלו, גם כאשר יתפללו בכוונה ובכל כוחם, ירגישו רע על שלא התפללו טוב יותר (והרי אין גבול לכמה 'טוב יותר' יהודי יכול להתפלל).

כאשר הם ינקו את הבית, ובכל דבר אחר שיעשו, הם תמיד ירגישו שלא עשו מספיק ושה'היו צריכים' לעשות את זה 'טוב יותר', ולו משום שיש בעולם מישהו שהצליח לעשות זאת טוב יותר מהם.

אדם שזו שאיפתו וזו גישתו, דינו נחרץ מראש וכישלוננו בטוח. אם העובדה שאפשר לעשות משהו טוב יותר, גורמת שכל דבר שהוא פחות מזה נחשב 'לא טוב' ומקבל ציון 'לא מספיק', איך אפשר אי פעם להרגיש שהגיעו לעשייה בעלת ערך?!

הוא הדבר בנוגע לאנשים שתמיד דנים את עצמם לכף חובה משום שאולי היו צריכים לנהוג בצורה שונה ולהקפיד בעוד משהו (ולפעמים אף בטרם הם יודעים במה, הם מרגישים שלא עשו די). הם חיים במרוץ מטורף ובלתי אפשרי אחרי נקודה כלשהי שאינה נראית באופק, ואין כל פלא שלעולם הם לא מצליחים להגיע אל המנוחה ואל הנחלה ולעולם אינם זוכים למרגוע ולשלוו נפש.

את מאמצם הבלתי נלאה להשיג את מה שאינם אפשרי, אני נוהג לכנות: 'הניסיון לרבע את העיגול'. כי לכל ריבוע יש ארבע זוויות, המשמשות לו גבולות חדים ומוחשיים. אפשר לזהות אותן בקלות ולהשתמש בהן כציוני דרך על קו המתאר של הריבוע, אבל בעיגול אין שום פינה שאפשר להיאחז בה ואין בו שום מקום שאפשר להצביע עליו ככיוון חד וברור. המקסימום האפשרי מבחינה זו בעיגול, הוא לתת הערכה של כיוון, משהו לא ברור ולא מוגדר, המקשה עד מאוד להגיע אל היעד.

לכן, המחפשים בכל דבר שהם עושים את קצה גבול המדויק שאליו "חייבים" להגיע, חיפושם נידון לכישלון ודינם נחרץ מראש. לא ייתכן שהם ישיגו את מטרתם, כי אי אפשר להשיג מטרה שאינה קיימת.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

עול תורה ועול דרך ארץ

וירקו, ולא מכונאי וחשמלאי, לכן כתוב "אדם לעמל יולד", אם זכה, לעמל תורה, לא זכה, לעמל הבלי העולם.

ומה יהיה עם הפרנסה, אלא כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, וזוכה לעזרה משמים מעל הטבע, וזה בתנאי שהוא באמת עמל בתורה.

מספר הגר"ל כחלון שליט"א על בחור שלמד בתיכון 12 שנות לימוד, ובכתה י"ב חזר בתשובה, וישב ללמוד תורה בהתמדה ושקדנות שאי אפשר לתאר. כשהגיע זמן הגיוס שלו לצבא הוא לא יכל לקבל דחיה, משום שהוא לא למד בישיבות אלא הגיע מבית ספר תיכון, ואין לו מעמד של בחור ישיבה. והבחור הזה נפשו חשקה בתורה, ולמד בהתמדה עד השעות הקטנות של הלילה. הוא בא לרב ושאל מה לעשות. אמר לו הרב אין מה לעשות, אני לא יכול לעזור לך ולא ועד הישיבות, אבל התנא באבות אומר "כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". כשהגיע יום הגיוס הוא הלך ללשכת הגיוס ואמר למפקד נפשי חשקה בתורה, המפקד ראה את הכנות בדבריו וקיבל במקום תעודת פטור מלא! לא דחיית שירות אלא פטור לגמרי! ישנם אברכים רבים שמקבלים דחיית שירות בכל שנה, והבחור הנ"ל שלמד בתיכון ונדבק באור האלקי של התורה, קיבל פטור לגמרי וזה נס שהוא מעל הטבע!

שבט לוי לא הרימו בלוקים אבל הם הרימו את הגמרא והרמב"ם והשולחן ערוך, אומר פרעה למשה ואהרן "לכו לסבלותיכם", תלכו לעניינים שלכם ותלמדו תורה אבל את שאר העם תעזבו.

חז"ל אומרים (פסחים נג): שהיו שלשה צדיקים שהפילו עצמם לכבשן האש, והם חנניה מישאל ועזריה, שלא הסכימו להשתחוות לצלם ובגמרא (כתובות לג): כתוב שאלמלא היו מורידים אותם למרתף העינוים היו משתחיים לצלם. ליפול לכבשן האש שזה כמה שניות יכלו לעמוד בזה, אבל אם היו מורידים אותם למרתפים ומכניסים להם ברגים בצפרנים ומכבים להם סיגרויות בעינים, בזה לא היו יכולים לעמוד. ומכאן רואים שהקב"ה לא מעמיד אדם בנסיון שלא יכול לעמוד בו. גם אנחנו עוברים נסיונות וקשה לנו, ובשורה התחתונה יש לנו את הכלים לעמוד בנסיון, חזקה שאבא לא מבקש מהבן דבר שהוא לא מסוגל. החפץ חיים ראה אדם שבא מן השוק עם שתי סלים כבדים וקורא לבנו שיבוא לעזור. אומר הרב לא ראיתי את הבן, אבל שמעתי שהאבא קורא לעזרה וראיתי את הסלים. הבנתי שאם אבא קורא לבן שלו, הוא בודאי לא בן שלש או ארבע, אלא לפחות בן 15 או 17 שיקח את הסלים, והבנתי שאבא לא מבקש מהבן מה שהוא לא מסוגל. "ויאמר אליהם מלך מצרים למה משה ואהרן תפריעו את העם ממעשיו, לכו לסבלותיכם", מה פירוש, אומר רש"י שמשה ואהרן היו משבט לוי והם לא עבדו במצרים. ולמה לא לקחו חלק בנטל, מה עם שיוון בנטל. אלא אפילו פרעה הבין שמי שלומד תורה לא עובד!

וכתוב בזוהר הקדוש על הפסוק "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים", אומר רשב"י בחומר זה קל וחומר, ובלבנים זה ליבון ההלכה.

אומר רשב"י יסוד "אדם לעמל יולד" או עמל של המח בלימוד התורה, או עמל של העולם הזה בשוק ובבנין, אין דבר כזה שאדם יעבור את העולם הזה בלי עמל.

אם אלקים היה נותן לכל אדם במתנה עשרה מליון דולר מה היה קורה לכדור הארץ, העולם היה נחרב, כי אף אחד לא היה מסכים להיות חקלאי

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

בוא והצטרף
לאלפי המפיצים
בכל שבוע את
העלון המפואר
"אור הפרשה"
ושמח את מתפללי בית הכנסת
שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר לימוד **כל ספר האידרא רבה וזוטא**
בקברו של התנא האלוכי **ר' שמעון בר יוחאי**

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר **קריאת כל התהילים בליל שבת**

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ
בקמיע של **כל הזוהר הקדוש**

